

vil forfaldstidspunktet være tidspunktet for skadens indtræden, jf. forslagens § 2, stk. 4.

Den gældende 5-årige forældelsesfrist efter 1908-loven regnes ligeledes fra forfaldstidspunktet. Den eksisterende retspraksis vil således kunne være vejledende for fastlæggelse af forfaldstidspunktet for krav i anledning af personskade, og det gælder også for personskadekrav efter arbejdsskadesikringsloven. På grund af muligheden for suspension ved fordringshaverens utilregnelige uvidenhed om fordringshaveren eller skyldneren, jf. ovenfor, vil det imidlertid i almindelig være af mindre betydning at fastlægge det nøjagtige forfaldstidspunkt. Der henvises herom i øvrigt til Forældelsesudvalgets betænkning nr. 1460/2005, side 110.

Spørgsmål 13:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 14/5-07 fra Lars Jensen, Rødekro, vedr. L 165, jf. L 165 – bilag 10.

Svar:

Lars Jensen anfører i brevet, at alle absolutte forældelsesfrister bør udgå af lovforslaget, herunder navnlig den absolutte 30-årige forældelsesfrist, der foreslås for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade.

De fleste fordringer er i dag underlagt en 5-årig forældelsesfrist, der suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om fordringen eller skyldnerens opholdssted, kombineret med en 20-årig forældelsesfrist, der regnes fra fordringens stiftelsestidspunkt. Den 20-årige frist er som udgangspunkt en absolut frist. I et enkelt tilfælde har Højesteret fundet, at der forelå sådanne ganske særlige modhensyn, at fristen undtagelsesvis måtte anses for suspenderet, jf. dommen, som er optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1989.1108 H.

Forslaget til ny forældelseslov vil indebære, at de almindelige forældelsesfrister forkortes fra 5 og 20 år til henholdsvis 3 og 10 år. Dog foreslås det, at den »lange« frist for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade og for fordringer på erstatning for miljøskade fastsættes til 30 år, jf. lovforslagets § 3. Samtidig foreslås, at den lange frist skal være en absolut frist.

Forslaget om at supplere den korte forældelsesfrist med en længere absolut frist har sin baggrund i Forældelsesudvalgets betænkning nr.

1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen.

For så vidt angår fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade mener ét medlem af Forældelsesudvalget (Forbrugerrådets repræsentant), at der ikke bør gælde en absolut forældelsesfrist.

Det er imidlertid opfattelsen hos de øvrige medlemmer af udvalget, at det vil være for vidtgående i forhold til skadevoldere helt at undlade at fastsætte en absolut forældelsesfrist. En absolut frist er efter disse medlemmers opfattelse af væsentlig betydning bl.a. for at undgå tvister om meget gamle forhold, hvor bevisførelsen vil være yderst vanskelig både for skadelidte (tabets størrelse, culpa mv.) og for skyldneren (egen skyld, accept af risiko, passivitet), og af hensyn til forsikringsmulighederne.

Justitsministeriet er enig med udvalgets flertal i, at der bør være et tidspunkt, hvor krav som følge af en skadevoldende handling anses for endeligt forældet. Justitsministeriet er således enig i, at hensynet til skyldneren og dennes muligheder for at forsikre sig og hensynet til at undgå procesførelse om meget gamle fordringer, navnlig henset til de bevismæssige vanskeligheder, der ofte opstår i sådanne sager, taler for, at der fastsættes en absolut – men ved krav på erstatning for personskade til gengæld meget lang – forældelsesfrist.

Justitsministeriet har i øvrigt kommenteret spørgsmålet om den foreslåede absolutte 30-årige forældelsesfrist for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade i besvarelserne af spørgsmål nr. 1-4, 6 og 7 vedrørende lovforslaget.

Spørgsmål 14:

Ministeren bedes præcisere fra hvornår den 3-årige forældelsesfrist regnes i forhold til krav på erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, og ministeren bedes samtidig oplyse, om fristens begyndelsestidspunkt er ens for både krav på erstatning for personskade i kontraktforhold (dvs. efter arbejdsskadesikringsloven) og uden for kontraktforhold (dvs. efter erstatningsansvarsloven).

Svar:

Det foreslås ved lovforslagets § 2, stk. 1, at forældelsesfristen regnes fra det tidligste tids-